Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 1 2023. g. janvāris, februāris, marts 94.1.

„Jēzus viņai sacīja: ‘ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?’ Viņa saka: ‘Jā, Kungs, es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam jānāk pasaulē,’” - Jāņa ev. 11:25-27

Redakcijas kollēģijas piezīmes

Ciešanu laikā mēs vēršam domas uz to, ka pirms vairāk kā 2000 gadiem Jēzus Kristus gāja krusta nāvē un pēc trīs dienām augšāmcēlās! Ikviens ticīgais šo mūžīgo patiesību saņem ar prieku un pateicību, jo Jēzus Kristus, Dieva Dēls, gāja krusta ceļu, lai ikviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību. Tas, ka Jēzus Kristus ir augšāmcēlies, ir mūsu ticības pamats. Apustulis Pāvils 1. Vēstulē korintiešiem 15. nodaļā uzsver šo ar vārdiem :"ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība."

Šinī "Kristīgās Balss" numurā ir aprakstīts ciešanu laiks, Pūpolu svētdiena un arī Kristus augšāmcelšanās svētki. Enoks Biķis sniedz mums ciešanu laika pārdomas, kas ieskaita pagātnes un tagadnes viedokļus. Savā rakstā par Pūpolu svētdienu aicinu lasītājus domāt par to, ko mēs darīsim, zinot, ka Jēzus nāk. Māc. Pauls Barbins savā rakstā par Kristus augšāmcelšanos aicina mūs domāt par mūsu ticības pamatiem pasaulē, kur nav zināms vairs, ko nozīmē "normāli".

Ir bieži dzirdēts, ka mācīties no pagātnes ir laba lieta, bet gandrīz tikpat bieži arī esam dzirdējuši ka ir žēl ka nemācāmies vairāk no pagātnes. Savā rakstā par Dītrichu Bonhoefferu māc. Dr. Uldis Ukstiņš apcer grāmatu par šī mācītāja un teologa dzīvi. Bonhoeffers atzina, ka ticīgiem ļaudīm ir jāstāv par patiesību. Pāvila vēstulē filipiešiem 2:14,15 " Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās, lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē". Mēs esam aicināti būt kā gaisma tumšā pasaulē.

Daudziem ir prieks ka mēs varēsim atkal sanākt kopā gadskārtējā Dziesmu dienā. Šinī "Kristīgās Balss" numurā ir īss ziņojums par Dziesmu dienu. Pēc trīs gadu pārtraukuma, Dziesmu diena notiks Bukskauntijas draudzes dievnamā. Šinī dziesmu dienas programmā ir diriģenta un komponista Arvīda Purva skaņdarbi. Arvīds Purvs nesen šķīrās no mums un tie, kas viņu pazina, piemin viņa dzīvi un garīgās mūzikas devumu ar pateicību Dievam.

Vāka fotogrāfija ir no 2020. g. Lieldienām. 2020. gadā nevarējām pulcēties dievnamā pandēmijas dēļ. Ziedošās puķes uzdīgst pēc aukstās ziemas. Tur, kur likās, ka nav dzīvība, tur tagad ir skaista puķe ar krāšņiem ziediem. Šis tik brīnišķīgā veidā atgādina, ka Jēzus Kristus ir Mūžīgās dzīvības Devējs. Tie, kas bija grēkos miruši, bet, kas tic Jēzum Kristum, ir svētīti ar mūžīgās dzīvības apsolījumu.

Novēlam visiem lasītājiem ASV, Kanādā, Latvijā, Brazīlijā, Austrālijā un citās pasaules valstīs priecīgus Kristus augšāmcelšanās svētkus. Lai Kristus gaisma spīd mūsu sirdīs un staro no mums nevien šajos svētkos, bet ikkatru dienu!

Pēteris Aļļe

Redakcijas kolēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, Enoks Biķis, Pēteris Aļļe.

Vāka foto: P. Aļļe

www.kristigabalss.com

e-pasts: info@latvianbaptistsinamerica.org

Tīmeklis: www.latvianbaptistsinamerica.org

ALBA YouTube kanāls: https://www.youtube.com/channel/UCbvDHNKJ0v3RsIii72KuCSQ

ALBA YouTube KANĀLS

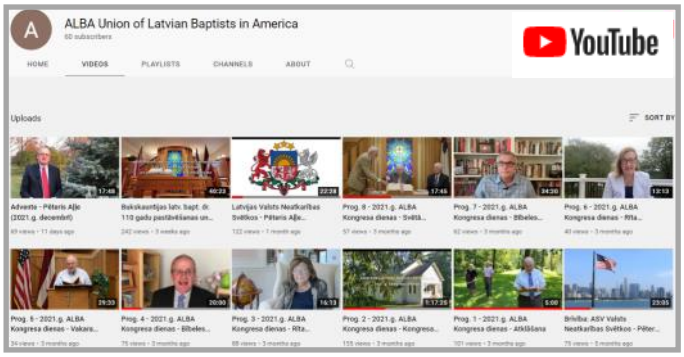

© 2023 Union of Latvian Baptists in America All rights reserved

CIEŠANU LAIKS
KALENDĀRS DABĀ, BAZNĪCĀ un PASAULES SABIEDRĪBĀ

Enoks Biķis

Pēc kristīgās Baznīcas tradīcijas Ciešanu laiks sākas (vācu val. *Passion Zeit*) ar Lielo Lūdzamo dienu - šogad tā ir 22.februārī,un ar to arī iesākas Ciešanu laiks. Pēc sen-baznīcas un vispār lielo Baznīcu tradīcijām Ciešanu laika sākumu ir iezīmējusi 'Pelnu diena'. *Pelnu* diena ir *trešdiena*, skaitot *četrdesmit dienas* pirms Lieldienām, *izslēdzot* no šo dienu skaita nedēļas pirmās dienas - svētdienas, kad īpaši piemin Kristus augšāmcelšanos.

Lieldienu – Kristus augšāmcelšanās svētku datumi katru gadu mainās. Tā ir pilna mēneša fāzes svētdiena pēc astronomiskā pavasara pirmās dienas. Šogad Lieldienas ir 9.aprīlī. Ir daudz tādu cilvēku, kas ievēro dažādas pakāpes gavēņa tradīcijas un uzskata, ka tas ir visvairāk piemērotais veids, kā aizvadīt Ciešanu laiku gatavoties Lieldienām, diemžēl daudzkārt atstājot neievērotu šī īpašā laika garīgo būtību.

Klasiskās mūzikas sarīkojumos un koncertos tiek izpildīti skaņdarbi lielākoties par kristīgām tēmām un īpaši par Kristus ciešanām. Jau kopš vairākiem gadsimtiem visizcilākie ir divi: Johana Sebastiana Bacha " Mateja pasija" un tā paša autora "Jāņa pasija." Mūziķi un diriģenti savās intervijās plaši un detalizēti analizē Ciešanu laika mūzikas kulturālās un humanitārās vērtības, bet, diemžēl, ne vārda nepasaka par dramatiskajiem notikumiem, kas ar Glābēju Jēzu Kristu norisinājās Ģetzemanē, Pilāta tiesas namā, Golgātā, pēc tam Augšāmcelšanās dienā un par visa tā garīgo nozīmi.

Ir izplatīts uzskats, ka vēl svarīgāk, kā ierobežot pārtikas izvēli gavēņa laikā, ir neskatīties masu saziņas līdzekļos izrādes ar vieglprātīgiem tukšiem sižetiem, kaut gan kristietim tas vispār nebūtu jādara - ne gavēņa laikā, ne arī ārpus tā. Psalmists saka: "Novērs man acis, lai neskatās niekus (nelietību)"(Psalms119:37(Glika tulkojums).

ATMIŅU MOMENTI

Dziesma: *Tā Debess ir vaļā! Vai zini-kāpēc?*

Jo Jēzus ir cietis un miris-tāpēc!

Ik gadus, sākoties Ciešanu laikam, tēvs mums – saviem pieciem bērniem to nodziedāja – un pastāstīja, ka viņam bērnībā to dziedājusi māmiņa. Vārdi un melodija man vēl tagad skaidri skan atmiņā,

SATURS

Redakcijas kolēģijas piezīmes – P. Aļļe 2

Ciešanu laiks—E. Biķis 3

Jēzus nāk —P. Aļļe 6

Tad mācekļi aizgāja atpakaļ mājās — māc. Dr. Pauls Barbins 7

Dietrich Bonhoeffer—māc Dr. U. Ukstiņš 9

"Seko man!" - māc. Dr. U. Ukstiņš 12

Dziesmu diena 15

Atvadu vārdi Diriģentam Arvīdam Purvam —-Gunta Plostniece 16

Kristīgā Balss pirms 70 gadiem—Gatis Ķeris 18

Kongresa Dienas 18

esmu šo melodiju improvizējis un spēlējis uz ērģelēm dievkalpojumos.

Daba. Kaut arī tumšākais laiks jau pagājis, un ar katru dienu kļūst nedaudz gaišāks, tomēr vēl tagad ir izjūtas, ka visa *apkārtējā daba skumst* par to, ko izdarīja cilvēki, piesitot krustā Dieva Dēlu - cilvēces Glābēju Jēzu Kristu. Sevišķi dabas skumjas varēju izjust savas bērnības laikā, kad mēs dzīvojām Rucavā Kurzemes dienvidrietumos, jo tas bija Latvijas pirmatnējās dabas tiešā tuvumā.

Skola. Kaut arī padomju periodā formāli pastāvēja reliģijas brīvība, tomēr mēs izpelnījāmies īpašu nosodījumu par to, ka neaizgājām uz skolas mācībām Lielajā piektdienā.

Svētbrīži mājās bērnu dienās mūsu ģimenē:

Rīta lūgšanās pirms Svēto Rakstu lasījuma dziedājām: " Mūsu Tēvs, kas gaismā mīti!" , bet vakarā dienu noslēdzām ar dziesmu: " Tēvs, slēdz manas acis ciet', /Nu es gribu gulēt iet..

Notikumi pasaulē-pēdējo laiku zīmes

'Covid' pandēmija vēl nebija beigusies, kad Eiropu un visu pasauli satrauca noziedzīgais, bezjēdzīgais kaŗš Ukrainā, ko pret savu brāļu tautu uzsāka Krievija. Un tagad nepieredzēti postošā zemestrīce Turcijā un Sīrijā ar vairākiem desmitiem tūkstošu cilvēku upuŗu. Kristus pravietoja Tempļa nopostīšanu, un turpināja par pasaules pēdējiem laikiem, kad Viņam tika uzdots jautājums: " Skolotāj, kad tas būs un kāda būs zīme, ka tas sāksies? Jēzus atbildēja: Pielūkojiet, ka netiekat pievilti; jo daudzi nāks Manā vārdā, sacīdami: es tas esmu, - un: laiks ir pienācis. Nesekojiet tiem! " Bet, kad jūs dzirdēsiet par kaŗiem un dumpjiem, nebīstieties! Jo tam tā papriekš jānotiek, bet tas vēl nebūs gals Tad Viņš tiem sacīja:" Tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti, būs lielas zemestrīces un vietu vietām bads un mēris, un no debesīm nāks baismīgas un lielas zīmes. Bet pirms visa tā viņi gūstīs jūs un vajās, nodos sinagogās un cietumos, vedīs ķēniņu un valdnieku priekšā Mana vārda dēļ. Tas jums ļaus par Mani liecināt. Tad nu apņemieties savās sirdīs iepriekš nedomāt par to, kā jūs aizstāvēsieties. Jo Es jums došu vārdus un gudrību, kam neviens no jūsu pretiniekiem nespēs pretī stāties vai pretī runāt." (Lūk.21:10b-15).

Gandrīz neiespējami būtu noskaidrot cik liela daļa cilvēces nopietni ievēro Kristus ciešanu ikgadējo piemiņas laiku. Visā plašajā pasaulē ir zemes, galvenokārt katoliskās, ar stingrām gavēņa tradīcijām. Tuvojoties Ciešanu laikam, līdz tā sākumam tur tiek rīkoti karnevāli, festivāli un citi izpriecu pasākumi, lai 'izpriecātos uz nebēdu', pirms sākas Ciešanu laiks ar tā ierobežojumiem. Tas tā nosacīti zināmā mērā ir vērojams arī Latvijā. Neraugoties uz to, ka 'tepat' netālu' mūsu Eir-Āzijas kontinentā karš un zemestrīces paņem vairākus

Foto: hnance from Pixabay

desmitus tūkstošus dzīvību un vēl lielāks ir ievainoto skaits, daudzi vienaldzīgi tam paiet gaŗām, atstāj neievērotu Kunga rokas brīdinošo pieskārienu, vai norobežojas no visa tā.

Pravietojumi par Kristus ciešanām Bībelē. Pirmo izteica Pats Dievs, un tas atskanēja jau Ēdenes dārzā tūlīt pēc Ievas un Ādama grēkā krišanas, un bija adresēts visa ļaunuma iesācējam sātanam:" Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu pēcnācēju un viņas Pēcnācēju!-Viņš tev sadragās galvu, bet tu Viņam sadzelsi papēdi!": (1.Moz.3:15) *Otro* izteica Ījabs, kad viņš, būdams gŗūtās ciešanās, savu trīs 'draugu' nesaprasts, centās saprast Dieva prātu:" Es zinu, mans Glābējs dzīvs un galā nostāsies pāri pīšļiem, kad man nebūs vairs ādas šīs – tomēr miesā es skatīšu Dievu!" (Ījab.19:25-26). Tiek uzskatīts, ka Ījaba grāmata ir Bībeles vecākā grāmata, vecāka par Mozus grāmatām. Cik apbrīnojami aktuāls, kaut arī sen izteikts – ir Ījaba pravietojums! *Trešais* pravietojums atrodams Jesajas grāmatā: " Viņš slējās kā asns Tā priekšā, kā

sakne no izkaltušas zemes, ne Tam auguma, ne košuma, ka mēs uz To raudzītos, nedz paskata, ka mums patiktos. Nicināts un ļaužu atstumts, vīrs, kam brūces un kas pazīst sāpes,- itin kā tāds, no kā apslēpj seju, nicināts, un mēs Viņu ne par ko neturējām. Taču Viņš nesa mūsu sērgas un uzņēmās mūsu brūces, bet mēs Viņu uzskatījām par piemeklētu, Dieva sistu un pazemotu. Viņš tika caururbts mūsu pārkāpumu dēļ, sists mūsu vainu dēļ – mūs glāba pārmācība, kas nāca pār Viņu, ar Viņa brūcēm mēs dziedināti. (Jes.53:2-5)

Apbrīnojami, ka pravietis Jesaja no gadsimtu tālēm varēja tik spilgti saskatīt un attēlot, kas notiks ar Kristu Ciešanu laikā. Ir uzskats, ka Jesaja izteica Lielā Cietēja tik pilnīgu raksturojumu, lai kliedētu maldīgos uzskatus par Mesiju kā par polītisku darbinieku vai pat laicīgu Valdnieku. Jesaja bez ierunām pildīja savu kā pravieša uzdevumu, ko viņam uzticēja Dievs.

Jesaja Amosa dēls [ebr.Ješa-ja/gu]-tulkojumā nozīmē: *Jahves svētītais*, dzīvoja un kalpoja laikā no 759.-698.gadiem pirms Kristus dzimšanas – tātad vidū no Mozus līdz Kristum. Jesaja dzīvoja Jeruzālemē, rakstīja hronikas, bija precējies, izaudzināja divus dēlus. Jesaja miris mocekļa nāvē – ticis sazāģēts. Šīs ziņas atrodamas zviedru autora Ērika Ņūstrēma sastādītā Bībeles vārdnīcā, kas krievu valodā izdota 1987.gadā Toronto, Kanādā.

Citēšu dažas rindiņas no tā, ko rakstīja un nolasīja Dr. Mārtiņš Luters 1544.gada Ciešanu un Lieldienu laikā: " Esmu nolēmis aplūkot Jesajas grāmatas 53.nodaļu šajā laikā, kas ir īpaši piemērots, lai mēs pārdomātu Kristus ciešanas un augšāmcelšanos, pateikdamies Dievam par šo Viņa nenovērtējamo dāvanu. Tas ir apbrīnojami, ka Jesajam ir bijis dots tik daudz gaismas, lai viņš spētu tik skaidri un tieši attēlot noslēpumus, kas saistīti ar Kristu, jā, vēl skaidrāk nekā to ir izdarījuši evaņģēlisti, atskaitot vienīgi Sv. Pāvilu, kas ir Kristus izraudzītais 'darbarīks'. Jo gandrīz nekur visos pārējos Svētajos Rakstos nav nevienas vietas, kuŗa būtu līdzīga šai Jesajas grāmatas piecdesmit trešajai nodaļai. Jesaja sauc Mesiju par godības Kungu, par Tā Kunga elkoni, par Ķēniņu un Priesteri un tomēr tajā pašā laikā – par visnožēlojamāko cilvēku, tā ka visā cilvēku dzimumā nav neviena cita tik ļoti nicināta; un tomēr Viņam ir jātiek pielūgtam kā Dievam visā Viņa godībā." No Mārtiņa Lutera grāmatas Pravieša Jesajas grāmatas skaidrojums – Izdevējs 'Luterisma mantojuma fonds' Rīgā, 2013.g.

Kā redzams, pilnā mērā, ar pilnām tiesībām pravieti Jesaju var nosaukt par Vecās Derības laika evaņģēlistu.

Enoks Biķis.

Photo by Marc Schulte on Unsplash

JĒZUS NĀK!

Pēteris Aļļe

„Un, kad tie tuvojās Jeruzālemei un nāca pie Betfagas, pie Eļļas kalna, tad Jēzus sūtīja divus no Saviem mācekļiem un tiem sacīja: "Eita uz ciemu, kas jūsu priekšā, un tūdaļ jūs atradīsit ēzeļa māti piesietu un pie tās kumeļu. Atraisiet tos un vediet pie Manis. Un, ja kas jums ko sacīs, tad atsakait: Tam Kungam to vajag, tūdaļ Viņš jums tos atlaidīs." Bet viss tas notika, lai piepildītos pravieša sludinātais vārds: sakait Ciānas meitai: redzi, tavs Ķēniņš nāk pie tevis lēnprātīgs, jādams uz ēzeļa un nastunesējas ēzeļa mātes kumeļa. Un mācekļi nogāja un darīja tā, kā Jēzus tiem bija pavēlējis, atveda ēzeļa māti un kumeļu, uzlika tiem savas drēbes un sēdināja Viņu tur virsū. Bet daudz ļaužu izklāja savas drēbes uz ceļa, citi cirta zarus no kokiem un kaisīja tos uz ceļa, bet ļaudis, kas gāja Viņam priekšā un nopakaļ, kliedza un sauca: "Ozianna Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Ozianna visaugstākās debesīs!" Un, kad Viņš iejāja Jeruzālemē, visa pilsēta sacēlās un sacīja: "Kas Tas tāds?" Bet ļaudis sacīja: "Šis ir pravietis Jēzus no Nacaretes Galilejā." — Mateja ev. 21:1-11

Ciešanu laikā mēs atceramies notikumus pirms Jēzu Kristu piesita krustā. Ir labi mums atkal pārdomāt un mācīties no tā, ko Dieva Vārds apraksta par šiem notikumiem.

Mācekļi izpildīja Jēzus norādījumus. Mēs lasām, ka Jēzus norādīja mācekļiem, kur un kā atrast ēzeļa māti un arī, ,ko lai mācekļi atbild, ja kāds viņiem prasa, kāpēc viņi šo ēzeļmāti ņem. Šeit ir svarīgs princips, kas arī attiecas uz mums. Dievs savus plānus īsteno, dodot norādījumus un virzienu Saviem ļaudīm -- mums. Ikkatram ticīgam cilvēkam ir dots Svētais Gars, kas mūs pamudina, atgādina iet, darīt, lūgt. Šinī ciešanu laikā centīsimies domāt par to, ko mēs varam darīt, kas ir saskaņā ar Dieva gribu un kas arī seko Jēzus Kristus pavēlēm un aicinājumiem.

Jēzus piepildīja pravieša vārdus. Mēs varam priecāties un slavēt Dievu par to, ka Jēzus Kristus nākšana pasaulē, Viņa krusta nāve, Viņa

Image by Gini George from Pixabay

augšāmcelšanās – viss tas piepilda Dieva vārda solījumus un pravietojumus. Dievs ir uzticīgs – Viņa vārds ir patiess, nemaināms. Viņa vārda patiesība ir kā drošs pamats.

Ļaudis slavēja, gaidīja ar sajūsmu. Ļaužu rīcība ir aprakstīta visos evaņģēlijos. Viņi klāja drēbes, nocirta palmu zarus. Viņi sauca skaļā balsī " Ozianna Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Ozianna visaugstākās debesīs!" Vārds Ozianna ir tulkots no vārdiem, kas nozīmē "glāb", vai arī "slavēts tas, kas glābj".

Palmu zari ir minēti Vecajā derībā kā daļa no svētkiem, kas pieminēja iznākšanu no verdzības Ēģiptē. Arī daudz un dažādos dievnamos redzēsim palmu zarus. Latviešiem gan pazīstamāki ir pūpoli. Mēs saucam šo par Pūpolu svētdienu. Kad redzam palmu zarus vai pūpolus, atcerēsimies, un ar prieku pieminēsim, ka Jēzus Kristus ir Dzīvības Devējs. Viņš ir nācis, lai atbrīvotu no grēku verdzības. Vinš ir nācis, lai ikkatrs kas Viņam tic, nepazustu, bet iegūtu mūžīgo dzīvošanu.

Senajā Jeruzālemē ļaudis sveica Jēzu ar vārdiem "Slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā".

Jāņa atklāsmes grāmata arī min palmu zarus un slavēšanu "Pēc tam es redzēju, un raugi: liels pulks, ko saskaitīt neviens nevarēja, no visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām stāvēja goda krēsla priekšā un Jēra priekšā, apģērbti baltās drēbēs un ar

palmu zariem rokās un sauca skaņā balsī: ‘Pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd goda krēslā, un Jēram. “ (Jāņa atklāsmes grāmatā 7:9,10)

Daži praktiski veidi, kā sagaidīt Pūpolu svētdienu:

- Lūgt, “lai nāk Tava valstība”. Mēs redzam, ka ļaunās varas trako. Lūgsim, lai Dievs aptur šīs ļaunās varas un sajauc viņu ļaunos nodomus, lai vēsts par Jēzu Kristu varētu izplatīties visā pasaulē.
- Lūgsim, lai Jēzus Kristus evaņģēlija vēsts un lai Dieva vārda sludināšana atrastu auglīgu zemi un lai tā cilvēku sirdis iekustinātu. Ja mums ir iespēja, pasludināsim Jēzu Kristu kā pasaules Cerību un pasaules Glābēju.
- Darīsim darbus, kuŗus Dievs mums ir devis. Viņš ir devis ikkatram ticīgam cilvēkam iespēju *“mirdzēt kā spīdekļiem”* šinī *“sabojātās un samaitātās paaudzes vidū”* (Filipiešiem 2:15).

Ir noteikti arī citi veidi, kā Jēzus vārdi, kā Dieva vārds mudina mūs. Atsauksimies uz šiem mudinājumiem!

Pienesīsim mūsu slavu, teikšanu un pateicību. Šinī Pūpolu svētdienā vienosim balsis dziesmās, lūgšanās, vārdos. Pienesīsim slavu un teikšanu mūsu Glābējam jo Viņš nāk!

TAD MĀCEKĻI ATKAL AIZGĀJA UZ SAVĀM MĀJĀM

māc. Dr. Pauls Barbins

"Tad mācekļi atkal aizgāja uz savām mājam." (Jāņa ev. 20:10)

Pa šiem vairākiem pēdējiem gadiem ir bieži nācies dzirdēt teicienu: "atgriezties uz normālo." Ar šādiem vārdiem teicējs izsaka gribu, pēc visiem pandēmijas piedzīvojumiem un dzīves traucējumiem atkal dzīvot tādā stilā, kur ir visērtākā dzīvošana, ikdienas pienākumi ir saprotami un traucējumi ikdienas gaitām ir minimāli. Cilvēki pārsvarā grib pavadīt savas dienas bez neziņas un bez izaicinājumiem.

Bet kā lai atgriežamies uz normālo pēc vēsturiski neparasta pasaules laikmeta? Kā lai atgriežamies uz normālo pēc visa tā, ko esam

Foto: Aaron Burden un Unsplash

piedzīvojuši gan kopīgi, gan individuāli? Jautājums ir: vai pēc visiem tādiem dzīves pārveidošanas momentiem vispār var atgriezties uz normālo?

Lieldienas rīta atstāstījums Jāņa evanģēlijā parāda, ka nav viena vienkārša veida, kā reaģēt uz to, kas apgriež dzīvi pilnīgi otrādi. Ir rakstīts, ka Sīmanis Pēteris un otrais mācekļis abi iegāja kapā un ieraudzīja, ka kaps ir tukšs. Abi gan vēl visu nesaprata, tomēr otrajam mācekļim, ko Jēzus mīlēja, pietika ar to, ko viņš redz, lai ticētu. Tas laikam gan abiem bija pietiekošs stiprinājums, jo "tad mācekļi atkal aizgāja uz savām mājām."

Šāda mācekļu tīcība ir apsveicama tās drošībā un stiprumā. Nevajadzēja ne skatu nedz arī skaņu, lai ticētu. Arī tad, ja abi mācekļi pilnīgi nekā nesaprastu no tā, kas bija noticis, viņi atgrieztos mājās ar drošību, izturēdami so dzīves parveidošanās momentu. Apsveicama, bet arī apbrīnojama ticība.

Manis paša domas saistās pie Marijas Magdalēnas, jo viņas tīcība veidojas citādāk. Tukšais kaps Marijai nesola augšāmcelšanos, vienīgi tikai skumjas. Marīja raud pie tukšā kapa jo nezina, kuŗš būtu varējis paņemt mirušā Jēzus miesas. Marija ir tik tālu no drošas ticības, ka pat divi eņģeļi nevar viņu pierunāt un atvieglināt viņas sāpes. Viss Marijai izliekas nomācošs, pat nepārvarams.

Tieši šādi dzīves brīži ir tad, kad augšamcēlušais Kristus parādās. Bet arī Jēzus parādīšanās neatjauno tūlīt uzreiz Marijas ticību. Tikai pēc sarunas un pēc tam, kad Kristus viņu nosauc vārdā, Marija saprot, ka tas ir tas pats Jēzus, kuŗš stāv viņas priekšā. Marijai bija citādas garīgas vajadzības, kādas tās bija Sīmanim Pēterim un otram mācekļim, un augšamcēlušais Kristus uz tām atbildēja.

Bet lietas nav vairs tādas, kādas tās kādreiz bija, un Marija nevar tik viegli atgriezties atpakaļ uz normālo, jo augšāmcēlušais Kristus, viņai to neatļauj. Marija mēģina pieskarties Jēzum, bet Viņš to neatļauj, skaidrodams, ka Viņš vēl nav uzkāpis pie Tēva. Tas nozīmē ka pats augšamcēlušais Kristus, kā arī Marija un citi, nevar vienkārši atgriezties uz normālo, jo cits laikmets ir iestājies, un nav vairs tā, kā ir bijis. Tukšais kaps parāda to, ka viss ir kļuvis jauns.

Tur skan tā evaņģēlija vēsts mūsu pasaulei. Ne Marijai, ne mācekļiem, ne Kristus draudzei šodien nav vienkārši jāilgojas pēc kādas senas spīdošas dienas, vai jāmēģina atgriezties tajā. Augšāmcēlušais Kristus aicina ikkatru sekotāju ienākt un piedalīties Dieva valdības jaunā laikmetā, kuŗa pamatā ir slava Jēzum Kristum un Viņa uzņemšana godībā.

Lai Dievs svētī mūs ikkatru ar augšāmcēlušā Kristus tuvumu un vadību, tuvojoties tai apsolītajai gaišajai dienai.

Foto: Beverly Buckley on Pixabay

DIETRICH BONHOEFFER
JĒZUS KRISTUS ASINS LIECNIEKS 1906.—1945.
PIRMĀ DAĻA

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Es esmu dzimis netālu no Baltijas jūras krastiem, 1944. gada 6. decembrī, mazā ciematā vārdā Kamīna. Piedzimu neilgi pēc tam kad mana māmiņa Irēne ar vairākiem saviem ģimenes locekļiem ieradās Vācijā. Viņi visi līdz ar tūkstošiem citu latviešu bēga no komunistu brutālās varas, kuŗa draudēja visā drīzumā iekarot visu Latviju. Ar kuģi viņi atstāja Liepājas ostu un pēc neilga laika bija kara izpostītajā Vācijā. Mans tētis Eduards atradās frontē Polijā.

Kamīnas pilsētiņa ir kādas 200 jūdzes attālu no Vācijas galvaspilsētas Berlīnes, kur atrodas māja, kuŗā uzauga un dzīvoja mācītājs, teologs un semināra profesors Dītrichs Bonhēfers (*Dietrich Bonhoeffer*). Dītriha Bonhēfera vārdu vajadzētu pazīt katram nopietnam kristietim. Viņa teoloģijas grāmatas un raksti ir iespaidojuši kristīgās teoloģijas gaitu līdz pat mūsu dienām un turpina to iespaidot vēl šodien.

Gados, kad mana dzīves biedre Benita un es dzīvojām Bostonā, laikā no1968. līdz 1971. gadam, un es studēju: *Andover Newton* teoloģiskā seminārā, un vēlāk savās mācītāja gaitās Klīvlendā, plaši iepazinos ar Dītriha Bonhēfera teoloģiju. Es lasīju vairākas viņa grāmatas, no kurām pazīstamākā ir "*Nachfolge*". Burtiski tulkojot vācu vārdu, tas būtu: "Sekošana". Angliski šī grāmata izdota ar virsrakstu: "*The Cost of Discipleship*". Tā tika pirmoreiz izdota Vācijā, 1937. gadā. Vārdi kurus savās 51gadu mācītāja gaitās es esmu atkārtoti citējis no šīs grāmatas ir: "Kad Kristus aicina kādu sev sekot, Viņš aicina viņu mirt!" Bonhēfers savā dzīvē burtiski piepildīja šos vārdus, mirstot kā Jēzus Kristus asins liecinieks, pakārts, 1945. gada 9. aprīli, Flossenburgs cietumā, jo viņš izšķīrās staigāt Jēzus Kristus pēdās, nevis sekot Ādolfa Hitlera pavēlēm.

1) Es beidzamajos gados nebiju daudz domājis par Dītrichu Bonhēferu, kad pirms dažiem

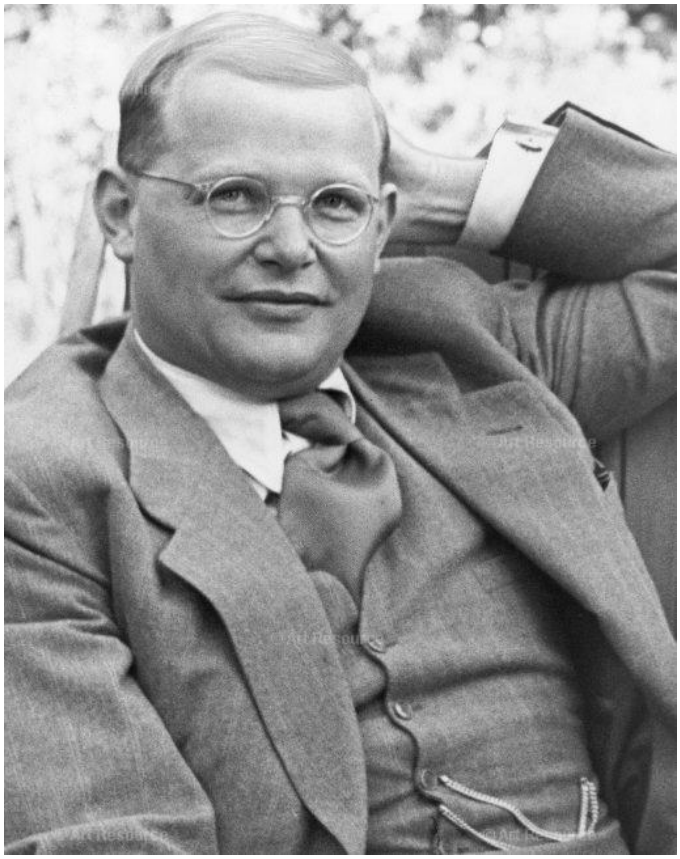

D. Bonhoeffer Londonā, 1949. g.
Foto: Rotraut Forberg via Art Resource, NY

mēnešiem ieraudzīju *Barns and Noble* grāmatu veikalā grāmatu ar virsrakstu: "*Keys to Bonhoeffer's Haus*" – *Exploring the World and Wisdom of Dietrich Bonhoeffer*". Grāmatu ir sarakstījusi *Laura M. Fabrycky,* un tā tikusi izdota 2020. gadā. (Fortress Press, Minneapolis) Šī grāmata nav Bonhēfera biogrāfija, tādas ir sarakstītas daudzas. Šajā grāmatā ir personīgas pārdomas un piedzīvojumi sakarā ar darbu, kuŗu Laura M. Fabrycky dažus gadus strādāja, būdama gide muzejā, kas izveidots bijušajā Bonhēfera mājā. Viņa ir ASV diplomāta dzīves biedre, kuŗš tika sūtīts kā atašejs uz sūtniecību Berlīnē, no 2016. līdz 2019. gadam. Sūtniecība un ģimenei atvēlētā dzīvojamā māja atradās netālu no Bonhēfera bijušās dzīvojamās mājas, kas tagad

izveidota par muzeju.

Tā kā Laura M. Fabrycky ir kristiete, viņa pazina Bonhēfera dzīves stāstu un viņa rakstus. Viņa bija mācījusies par Bonhēferu *Wheaton* kristīgā koledžā, kurā bija studente. Tādēļ pie pirmās izdevības, pēc ierašanās Berlīnē, viņa dodas uz netālo Bonhēfera muzeju. Vairākkārt apmeklējot muzeju, viņa iepazinās ar tā direktoru, līdz tas noveda pie tā, ka viņai tika piedāvāts darbs kļūt par vienu no muzeja gidēm, kaut viņa vāciski saprata un runāja ļoti minimāli. Virsraksts grāmatai nāk no tā brīža, kad viņai tiek dotas muzeja durvju atslēgas: "*The Keys to Bonhoeffer's Haus*." Bet šie vārdi ir arī ar dziļāku nozīmi. Viņai, kā gidei, tiek atvērta dziļāka sapratne par Dītrichu Bonhēferu un viņa nozīmi mūsu dienās. Viņai tiek dotas atslēgas Bonhēfera dzīves nozīmei un teoloģijai.

Autore apraksta šo namu un savus piedzīvojumus šajā namā kā gide. Viņa apraksta savas sarunas ar tūristiem, kuŗiem vairāk vai mazāk interesēja Dītrichs Bonhēfers un viņa teoloģija. Bet viņas grāmatas saturs saistās ne tikai ar šo namu, jo viņa ar savu ģimeni arī plaši ceļoja uz tuvākām un tālākām vietām ap Berlīni, kur Bonhēfers bija ceļojis un pat kādreiz, uz īsu laiku, dzīvojis. Autore raksta ka tas, ko mācāmies par Bonhēfera dzīvi nacistu valdīšanas laikā Vācijā, var būt par pamācību mums šodien. Tikai daži citāti no viņas grāmatas norāda uz Bonhēfera svarīgo vietu nacistu dominētajā Vācijā.

Autore raksta par to kā vācieši pēc kara beigām atminējās savu dzīvi tajos gados, kad Hitlers bija pie varas: *" Viņu stāsti visi mainījās tad, kad nacisti tika sakauti un karš bija beidzies. Tie kuŗi kādreiz gavilēja Hitlera sapulcēs, tagad sāka stāstīt citus stāstus par to, ko viņi reiz domāja un darīja tajos slepkavībām pilnajos gados. Ļoti maz bija to, kuŗi vispār par to vēlējās runāt. Nebija vārdu, jo daudzi vēlējās izlikties, ka viņiem nav nekā, ko stāstīt. Ja bija kas sakāms, tad viņiem šajos stāstos nebija vietas. Šeit bija jaunas morālas slēptuves, radītas no spēku zaudējušiem veidiem, kā aizsargāt savu sirdsapziņu no patiesības. Šeit bija tukši veidi, kā pasargāt sevi no iespējām patiesi uzrunāt viņu dzīves. Pēkšņi visi viņu stāsti mainījās. Bet ir drošāks par drošu, ka patiesība paliek tā pati. Tā nekad nemanīsies! Ir veidi kā atklāt patiesību, kas neesam mēs paši. "*

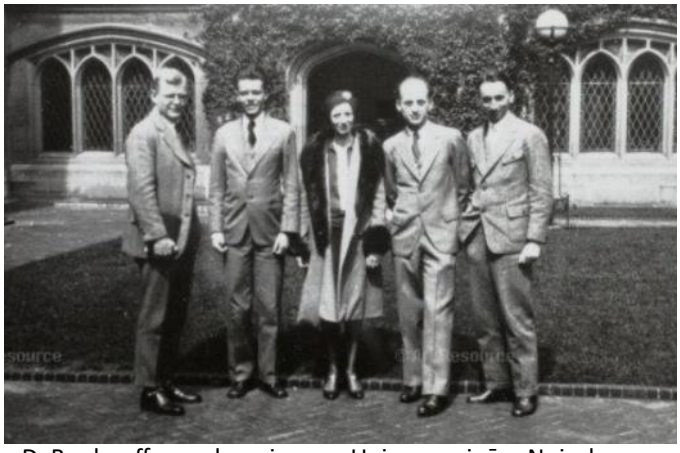

D. Bonhoeffer ar draugiem no Union semināra Ņujorkas pavalstī Foto: Art Resource, NY

Kāds kādreiz ir teicis*: "Tie, kuŗi vēlas aizmirst pagātni, tiks nosodīti to atkal pārdzīvot."* Ja mēs vēlamies aizmirst un noliegt to. kas reiz notika nacistu Vācijā, mēs tiksim nosodīti to atkal pārdzīvot.

2) Tiešām, lasot grāmatu: "*The Keys to Bonhoeffer's Haus,*" man nāca atmiņā daudz no tā, ko es biju iepriekšējos gados mācījies par Bonhēferu un viņa teoloģisko sapratni. Viņš dzima stingrā kristīgā ģimenē, 1906. gada, 4. februārī, Breslavā, Vācijā, kas šodien ir Wrocļow, Polijā. Jau sešu gadu vecumā viņa ģimene pārcēlās uz dzīvi Berlīnē, kur tiek pavadīta lielāka daļa no viņa dzīves. Neilgi pēc Bonhēfera ģimenes pārcelšanās uz Berlīni sākās Pirmais pasaules kaŗš, kuŗā kaŗoja divi no viņa brāļiem: Karls - Fridrichs un Walters. Walters mirst frontē. Waltera nāve bija liels trieciens Dītricha Bonhēfera ģimenei un atstāja paliekošu iespaidu uz viņa dzīvi.

Septiņpadsmit gadu vecumā Ditrichs Bonhēfers noliek eksāmenu, lai studētu teoloģiju Tübingenes universitātē, Vācijā. Vēl šodien tā ir viena no izcilākām Vācu universitātēm. Pirms viņš sāk savas studijas, Bonhēfers ar brāli Klausu apvieso Romu, Tripoli un vēl citas vietas Eiropā. Universitāti beidzot 1927. gadā, viņš raksta disertāciju: *Sanctorum Communio*, runājot par baznīcas kārtību. Nākošā gadā viņš strādā kā palīgmācītājs Barselonā, Spānijā. No 1929. līdz 1930. gadam Dītrichs Bonhēfers pabeidz savu otro disertāciju: *Act and Being* (Rīcība un Būtība). No 1930. līdz 1931. gadam

Bonhēfers mācās: "*Union Theological Seminary"* Ņujorkā un plaši ceļo pa Savienotajām valstīm.

Par mācītāju Vācu luterāņu baznīcā Bonhēfers tiek ordinēts 1931. gada 15. novembri, Svētā Mateja baznīcā, Berlīnē. Tajā pašā gadā viņš sāk lasīt lekcijas Berlīnes universitāte, līdztekus strādājot kā kapelānam un mācot iesvētāmos klasēs. Šajā laikā viņš iepazīstas ar pazīstamo vācu teologu Martinu Nīmilleru un citiem: "Liecinieku " baznīcas (*Confessing Church*) dibinātājiem.

Ādolfs Hitlers tiek iecelts par Vācijas kancleru 1933. gada 30. janvārī. Tā paša gada pirmajā februārī Bonhēfers radio sniedz lekciju ar virsrakstu:Jaunās paaudzes alternatīvās domas par Fīreru" Pārraide puslaikā tiek pārtraukta. Tikai dažas nedēļas vēlāk, 1933. gada 27. februāri izceļas "Reihstāga" ugunsgrēks, par ko apsūdz Jūdus, un rezultāta Hitleram tiek dota diktatoriskā noteikšana. Jūdu uzņēmumi tiek boikotēti un likumi izdoti, lai ierobežotu Jūdu pilsoņu brīvību. Tai paša gada oktobrī Bonhēfers dodas uz Londonu kur ir mācītājs divās draudzēs. Nākošā gadā viņš piedalās ekumeniska konferencē Fanu, Dānijā. Tai laikā, nomirst Vācijas prezidents Hindenburgs un Hitlers kļūst par "Fīreru" un "Reichs'kancleru" .

Dītrichs Bonhēfers atgriežas Vācijā 1935. gadā, lai līdz ar Eberhardu Bethge dibinātu "Liecinieku" baznīcas (*Confessing Church*) teoloģisko semināru Pomerānijā. Tas tādēļ ka valsta luterāņu baznīca bija pilnīgi pakļāvusies Hitlera grēcīgiem diktātiem nostājā pret Jūdiem. Pēc diviem gadiem, 1937.gada viņa draugs, teologs Martins Niemillers tiek apcietināts par viņa nostāju pret Hitlera vardarbību. Šajā gada tiek publicēta, iepriekš minētā, Dītricha Bonhēfera grāmata: "*Nachfolge" (The Cost of Discipleship). "*Liecinieku" baznīcas teoloģiskais seminārs tiek no valdības slēgts. Sākas individuālais pastorālais darbs ar studentiem, kuŗi bija apmeklējuši semināru. Nākošā, 1938. gadā, tiek publicēta: "Liecinieku" baznīcas teoloģiska semināra grāmata: *"Kopdzīve" (Life Together)*

Otro reizi uz Savienotam valstīm Bonhēfers dodas 1939. gadā, bet viņa pavadītais laiks šeit ir ļoti īss, tikai vienu mēnesi, jo viņu atpakaļ uz Vāciju sauc: "Liecinieku" baznīcas apspiešana. Sakarā ar

D. Bonhoeffer (2. no labās puses), armijas cietumā Berlīnē 1944. gadā. Foto: Art Resource, NY

viņa kontaktiem ārzemēs Bonhhēfers tiek iesaistīts atentāta plānos pret Hitleru. Viņa dalība tiek atklāta atrastos dokumentos un viņš tiek apcietināts. Bonhēfers mirst asins liecinieka nāvē, Flossenburgas cietumā, pakārts no nacistiem, 1945. gada 9. aprīlī.

3) Kad Bonhoffers mira, arī es četru mēnešu vecumā, atrados Vācijā, tuvu nāvei. Mana māmiņa man stāstīja ka kara apstākļos, kur nebija pieejams nedz ēdiens, nedz piens, es biju ļoti slims. Viņai ceļojot ar vilcieniem, stacijās bija jālien zem stāvošiem vilcieniem lai sadabūtu kādu lasīti piena. Nekad nevarēja zināt kad vilcieni varētu sākt kustēties. Māmiņa man stāstīja ka viņa lūdza Dievu pasargāt manu dzīvību, novēlot mani būt tā Kunga kalpam. Tā arī notika, Dievs paklausīja viņas lūgšanas un es kļuvu mācītājs latviešu baptistu draudzēs, Savienotajās Valstīs.

Tikai dažas nedēļas pēc Bonhēfera nāves, 1945 gada 23. aprīlī, Flossenburgas cietumu atbrīvo Savienoto Valstu karavīri. Par Bonhēfera nāvi viņa ģimene uzzināja tikai vairākus mēnešus vēlāk, 1945 gada 27. jūlijā, no BBC radio pārraidīja viņa piemiņas dievkalpojumu. Grāmatas: " *Keys to Bonhoeffer's Haus – Exploring the World and Wisdom of Dietrich Bonhoeffer*" autore Laura M. Fabrycky raksta: *"Bonhoeffers turējās pie Dieva Vārda patiesībām un Dieva vārda patiesības turējās pie viņa, pat tad kad tumsa beidzot viņu aprija."*

Grāmatas beigās autore raksta: *"Bonhēfera namā es redzēju, ka Bonhēfers ir turējies pie patiesības un ka patiesība palika pie viņa caur visām ļoti tumšajām dienām. Kā kristiete es ticu, kā viņš arī*

ticēja, ka patiesība ir Dieva Vārdā, kas ir visa tā teoloģiskā bagātība. …. Bonhēfera namā es redzēju, kā Bonhēfers redzēja sevi, savu pasauli un savu atbildību pret pasauli. Ne visi no mums spēj ceļot tālu no mūsu mājām un dzīvot prom no mūsu dzimtās zemes. Bet mums visiem jāpaceļas pāri sev pašiem un mūsu rutīnai un ikdienas gaitām. Sastopot pasaules dažādību, ātrākais veids kā atklāt to, ko tu vērtē pāri visam un redzēt ka cilvēki fundamentāli ir vienādi. Kas mūs vieno, to lietu ir vairāk, nekā to kas mūs šķiļ.

Bonhēfera namā es redzēju, ko Bonhēfers māca mums par to, kā mirt. Uzdodot savu priviliģēto dzīvi viņš dzīvoja daudz cēlāku dzīvi kā to, kuŗā bija piedzimis. Viņš mācījās krustot kulturālās robežas un dzīvot dzīvi, kalpojot līdzcilvēkieviņšm. Meditējot par nāvi, viņš darīja brīnišķi skaidru mūsu domāšanu. Bonhēfers gāja atbildīgi savu cieto dzīves ceļu, zinādams ka nāvei nepieder beidzamais vārds."

Turpinājums sekos!

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

„SEKO MAN!"

Mateja evaņģelijs 4:12-25

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Kad Tu pirmo reiz dzirdēji Jēzu uz tevi sakām: "Nāc seko man!"? Ja tu, kā es, esi uzaudzis kristīgā ģimenē, draudzes paspārnē, tad noteikti tas nebūtu iespējams skaidri pateikt, jo no agrām bērnu dienām mēs esam dzirdējuši, no vecākiem, no svētdienskolas skolotājiem, no mācītājiem un citiem aicinājumu sekot Jēzum. Varbūt esi šo aicinājumu dzirdējis kādā kristīgā nometnē kurā atskanēja aicinājums nodot savu dzīvi Kristum, aicinājums iznākt priekšā un apliecināt savu ticību Kristum kā Glābējam. Arī es kā pusaudzis atsaucos reiz šādam aicinājumam, nometnē kuru rīkoja Amerikāņu apvienība kurai piederēja Klīvlendas draudze. Nevaru teikt ka tas brīdis bija izšķirošs manā dzīvē, jo jau pirms tam es zināju ka ticu Kristum kā savam Glābējam.

Jēzus aicina mūs: "Seko man!" ne tikai vienreiz mūsu dzīvē, kad pieņēmām Viņu par Glābēju, bet vairākkārt. Es dzirdēju šo aicinājumu kad līdz ar manu māmiņu un manas nākamās dzīves biedres, Benitas tēti, tiku Klīvlendā kristīts no māc. Artura Meija, 1960. gadā, Bēteles baptistu dievnamā. Es tiku pagremdēts kristības kapā, lai simboliski mirtu savai vecajai dzīvei un celtos jaunai dzīvei, lai staigātu Kristus pēdās, paklausot Viņa aicinājumam: "Nāc seko man!".

Atkal šis aicinājums man atskanēja pirms 55. gadiem, kad jutu, ka Kristus aicina mani nodoties pilna laika garīgam darbam, doties uz teoloģisko semināru Bostonā. Tas bija nepilnu gadu pēc tam kad biju salaulājies ar Benitu. Tā viņa teica: "Es aprecēju ķīmiķi un iznāca mācītājs!" Nākošais aicinājuma "Seko man!", kas nebija tik izšķirošs kā iepriekšējie, bet tomēr ļoti svarīgs, bija Klīvlandes draudzes aicinājums, lai es taptu viņu mācītājs. Viens otrs man teica, ka būt mācītājam draudzē, kur esi uzaudzis no sešu gadu vecuma, var būt ar grūtībām. Tomēr es jutu ka Klīvlande ir tā vieta, kur mans Kungs aicina mani darbā. aicina mani: "Nāc seko Man!" Pēc 15. gadiem Klīvlandē atkal dzirdu Kristu aicinām sekot Viņam, šoreiz uz Bukskauntijas draudzi un tad 9. gadus vēlāk- būt arī Filadelfijas draudzes ganam, kas esmu bijis 29. gadus.

I.

Mūsu Rakstu vieta iesākas ar liecību par Jāņa Kristītāja apcietināšanu, kurai neilgi vēlāk seko viņa nāve, ķēniņam Ērodam brutāli nocērtot viņa galvu uz neķītras sievietes lūgumu. Ar Jāņa nāvi iesākas Jēzus Kristus darba laiks. Ķēniņš Ērods savā paranoiķa un vainas apziņā domāja, ka Jēzus ir Jānis atdzīvināts. Lasām: "Bet Jēzus dzirdēdams ka Jānis nodots, atgriezās Galileja. Viņš atstāja Nācareti un atgriezās Kapernaumā, jūrmalas pilsētā, Zebulona un Naftālī robežās." **(**Mateja ev. 4:12-13)

Jāņa sludināšanas vēsts pirmie vārdi ir tie paši kādi, vēlāk bija Jēzus Kristus sludināšanas pirmie vārdi: **"**Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu Valstība ir tuvu klāt pienākusi**!"** Jānis citē no pravieša Jesajas grāmatas pravietojumu par Sevi, Viņš nosauc Mesijas ceļa Sagatavotāju: "Saucēja balss tuksnesi, sataisiet tā Kunga ceļu, dariet līdzenas Viņa tekas." **(**Mateja ev. 3:3) Arī mūsu apceļējamā Rakstu vietā dzirdam pravieša Jesajas vārdus: "Ļaudis kas sēd tumsībā, ierauga spožu gaismu un tiem kas sēd tumšā zemē un nāves ēnā - gaisma uzlēkusi". **(**Mateja ev. 4: 16) Jēzus sludināšana sākas, kā teicām, ar tiem pašiem vārdiem, ar kuŗiem sludināja Jānis Kristītājs: "Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu Valstība ir tuvu klāt pienākusi." (Mateja ev. 4:17) Jāņa Kristītāja sludināšanā uzsvars bija uz šo vārdu pirmo daļu: **"**Atgriezieties no grēkiem." Jānis uzsvēra to grēcīgo, ko ļaudīm būs jāatstāj, jāpamet aiz sevis, kad tie atsauksies uz Dieva aicinājumu nākt pie Viņa. Turpretim Jēzus uzsvēra savā sludināšanā otro daļu**: "**Dieva valstība ir tuvu klāt pienākusi." Jēzus uzsvēra tās svētības ko baudām kad mēs atsaucamies uz Dieva aicinājumu: "Nāc pie manis!" Kad kāds atsaucas uz Kristus aicinājumu "Nāc seko man!" un atstāj savu grēcīgo dzīvi aiz sevis, tas nāk pie gaismas, ieiet gaismas valstībā.

Un tālāk Mateja evaņģēlija ceturtās nodaļas 18.-20. pantos mēs lasām: **"**Un staigādams gar Galilejas jūŗu, Jēzus ieraudzīja divus brāļus, Sīmani, sauktu Pēteri, un Andreju, viņa brāli, tīklus jūra iemetam, jo tie bija zvejnieki. Un Viņš uz tiem saka: Nāciet man līdzi! Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem. Un tie tūdaļ atstāja savus tīklus un sekoja Viņam." (Mateja ev. 4:18) Vai šī bija pirmā reize kad Pēteris un Andrejs bija sastapuši Jēzu Kristu? Mums evaņģēlijos nav sacīts vienādi, vai otrādi. Mana doma ir, ka varbūt tie bija starp tiem daudzajiem ļaudīm, kuŗi dzirdēja Jāņa Kristītāja sludināšanu un redzēja, ka Jānis kristī Jēzu Jordānā. Varbūt viņi bija dzirdējuši Dieva balsi no debesīm pie Jēzus kristībām: "Šis ir mans mīļais Dēls, uz Viņu man labs prāts!" (Mateja ev. 3:17) Varbūt tas, ko šie divi zvejnieki bija iepriekš redzējuši un dzirdējuši, lika viņiem nenoraidīt Jēzus aicinājumu: **"**Nāciet man līdz! Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem!" Tie apzinājās, ka ir svētā Dieva tuvumā, ka šis aicinājums nav cilvēku, bet Debesu aicinājums. Kā gan citādi lai tie būtu atstājuši savus tīklus un laivas, savu ierasto dzīves gaitu, savu mūža un maizes darbu, lai dotos pretim nezināmai nākotnei.

Arī es, dzirdot Jēzus Kristus aicinājumu **"**Nāc seko man!" devos uz teoloģisko semināru, pametot nosprausto dzīves gaitu būt ķīmiķim. Es apstājos pusceļā savā izglītībā, ar maģistra grādu ķīmijā, un ar Benitu uzsākām jaunu dzīves ceļu, jaunu dzīves virzienu. Mēs 1968. gada septembrī devāmies uz Bostonu, uz: "Andover Newton" teoloģisko semināru. Šo teoloģisko semināru bija absolvējuši vairāki latviešu baptisti. Benita atrada, par laimi, darbu semināra bibliotēka kā sekretāre. Tā mēs varējām būt kopā launagos un citās reizēs. Arī es daļēji strādāju bibliotēka.

Jēzus aicina brāļus Pēteri un Jāni atstāt savu maizes darbu, savus zvejniecības tīklus un laivas lai staigātu Viņa pēdās. Tā arī Viņš aicināja divus citus zvejniekus, brāļu pāri Jēkabu un Jāni, Cebedeja dēlus. Viņi, tāpat kā Pēteris un Jānis, arī bija uz vietas gatavi staigāt Kristus pēdās, ļaujot saviem tīkliem un laivām palikt aiz viņiem.

Šie zvejnieki bija četri no Jēzus 12 tuvākajiem mācekļiem. Pārējie bija: "Filips, Bartolomejs, Matejs, Toms, Jēkabs - Alfeja dēls - Sīmanis saukts

Zēlots, Jūda - Jēkaba dēls, un Jūda Iskariots, kas vēlāk kļuva par nodevēju." (Lūkas ev. 6:14-16) Visi šie Jēzus mācekļi atstāja ierasto dzīves gaitu un iesāka sekot Jēzum. Tikai par dažiem no šiem mācekļiem mēs kaut ko vairāk dzirdam Jaunajā Derībā. Par tiem rakstītas daudzas leģendas, bet maz mums patiesi ir zināms. Jēzus bija katru vienu no viņiem izraudzījis augstam uzdevumam. Leģendas saka ka tie visi, izņemot, protams, Jūdu Iskariotu, mira asins liecinieku nāvē.

Pēc šo mācekļu aicināšanas, šīs Rakstu vietas otrajā daļā, tiek aprakstīts Jēzus darbības iesākums: "Un Jēzus staigāja pa visu Galileju; mācīdams viņu sinagogās un sludinādams valstības evaņģēliju un dziedinādams visas slimības un sērgas tautā." (Mateja ev. 4:23) Jēzus darbības divi galvenie uzdevumi bija sludināšana un dziedināšana. Viņš dziedināja ļaudis, gan no fiziskām, gan arī no garīgām slimībām. Tā mēs lasām nākošā pantā: **"**Pie Viņa atnesa visus neveselos, dažādu sērgu un sāpju pārņemtus un velna apsēstus, mēnessērdzīgus un triekas ķertus, un Viņš tos dziedināja. (Mateja ev. 4:24b)

Jēzus aicina arī mūs ikvienu sekot Viņa pēdās. Viņa aicinājums nav tikai mācītajiem, vai misionāriem, vai pilna laika garīgiem darbiniekiem. Viņa aicinājums ir katram vienam draudzes loceklim: "Seko man!" Kristus aicina tevi; vai tas ir apmeklēt dievkalpojumu, Bībeles studiju, būt svētdienskolas skolotājam – vai uzņemties kādu citu pienākumu draudzē. Kristus aicina tevi iziet ar vēsti par Viņu darbvietā un pie kaimiņa. No pašiem sākumiem Dievs ir uzrunājis cilvēkus un rādījis tiem jaunu dzīves virzienu. Viscaur Bībelei mēs dzirdam Dievu aicinām savus ļaudis. Mūsu dzīves ikdienā atskan Viņa balss.

Kristus aicināja vienkāršus, neskolotus zvejniekus, Galilejas jūras krastmalā, un solīja viņus darīt par cilvēku zvejniekiem. Tie bija vienkārši ļaudis, darīja vienkāršus darbus, ar tulznām rokās, vilkdami savus smagos tīklus laivā un krastmalā, cerēdami, ka būs pietiekoši zivju šīs dienas iztikai viņiem un ģimenei. Sejas un rokas izceptas brūnas no saules, vēja un jūras – tie darīja to uz ko tas Kungs bija aicinājis. Tāpat kā ganiem Betlēmes laukos, zvejnieki bija ļaudis kuriem skoloti un bagāti ļaudis pagāja garam, uzskatot viņus kā nešķīstus Dieva acīs. Bet viņiem tika dots sadzirdēt liecību, ka Mesija dzimis, ka Dieva Valstība ir tuvu klāt atnākusi. Viņi dzirdēja Kristus aicinājumu: "Seko man!" un "Gāja ..Kristus pēdās vien, uz priekšu vien!" Viņi tika izsūtīti ar vēsti par pasaules Glābēju savai tautai un visai pasaulei.

II.

1) Daždažādos veidos mēs ikdienas sadzirdam Jēzus Kristus aicinājumu: "Seko man!" Mēs to dzirdam dzīves ikdienā: "Seko man!" Augstā ziemas svētdienas rītā, kad gulta liekas tik pievilcīgi silta, kamīns ir tik jauks un kafija tik garda, ka ir grūti izvelties no gultas un doties uz dievnamu tad atskan Kristus aicinājums: "Seko man!" Gaida dievkalpojums, pielūgsme, slavēšana un tā Kunga Vārda apcere. Mēs dzirdam šos Jēzus Kristus vārdus: "Seko man!" tad kad darbā līdzbiedrs ir noskumis, kad uzzinām, ka viņam beidzamas dienas bijušas grūtas; kāda slimība, kādas neveiksmes. "Seko man!" saka Jēzus aicinājums. Runā laipnus vārdus, pienes kafijas tasi, izsaki savu interesi par notikušo un soli palīdzēt. Mēs dzirdam šos Jēzus vārdus "Seko man!" kad dzirdam kādu neķītru joku, dzirdam kādu rasistu komentāru, kuŗā nolikta kāda cita grupa, vai tautība. "Seko man!" saka Kristus. Saki ka šādus komentārus es nevēlos dzirdēt, tie man nav pieņemami! Mēs dzirdam šos Jēzus vārdus: "Seko man!", kad mēs dzirdam par ļaudīm kuŗiem dažādas vajadzības; bezpajumtnieki, izsalkuši, bez silta apģērba. "Seko man!" saka mūsu Kungs. Atver savu maku un sirdi un ziedo! Ja ir spēka, palīdzi kādā "*Food bank*" vai citur.

2) Ne tikai Kristus aicina tevi: "Seko man!", arī pasaules dažādās balsis sauc: "Seko mums!" Viens no visskaļākiem aicinājumiem: "Seko mums!" ir vienmēr bijis politikā. "Seko mums!" un mēs tevi ievedīsim apsolītā, zemē. Nebēdā par līdzcilvēku interesēm un vajadzībām, par tiem, kuŗi izsalkuši, nabagi un vajāti. Nerūpējies par ļaudīm, kuri mirst uz valstu robežām, bēgot no necilvēciskiem un nāvējošiem dzīves apstākļiem savās māju zemēs. No

ļaudīm atskan neskaitāmas balsis: “Seko mums!” Paceltas tiek neskaitāmas konspirācijas teorijas, par viņu postošo iespaidu, par grāmatām un vēstures lekcijām kas nesaskan ar šo ļaužu aizspriedumainiem uzskatiem. Tiek pavēlēts likvidēt skolas, kuŗās mācības nesaskan ar šo cilvēku grēcīgām domām par citu rasu, grupu un tautību mazvērtību.

3) Pēc Jēzus kristībām Viņš tiek Svētā Gara nosūtīts tuksnesī, kur atskan sātana – kārdinātāja salkanā un melīga, balss. Tā sola Jēzum visu pasauli un tās godību. “Ja tikai tu mani pielūgsi,” saka sātans: “Ļaužu abriņas un pielūgšana būs tava. Lec no tempļa spices zemē, piepildi viņu mutes ar maizi un tie sekos tev ar atvērtam mutēm.” Šādiem sātana kārdinājumiem padodas daudzi mūsu dienās, dzīdamies pēc bagātības, varas un laužu gavilēm. Katru dienu atskan neskaitāmas balsis: “Seko mums!” Šīs ir tumsības kunga sekotāju balsis, kuŗi, izlikdamies par gaismas eņģeļiem sola paradīzi. Bet mums būs atsaukties tikai Kristus balsij, Viņa aicinājumam. Viņš sola saviem sekotājiem krustu, aicinot mūs aizliegt sevi. Tā sevi aizliegdams, asins liecinieks mācītājs un teologs Dītrichs Bonhēfers, mirst nacistu cietumā, pakārts par viņa nostāju pret Ādolfu Hitleru. Slaveni ir viņa rakstītie vārdi: “Kad Kristus aicina kādu Sev sekot, Viņš aicina to mirt.” Kristus mūs aicina mirt savām patmīlīgām un savtīgām dziņām, aicina mūs mirt sev, lai dzīvotu Viņam par godu!

Pazīstamais kristīgais autors raksta, ka mūsu dzīves patieso sūtību atradīsim tur, kur mūsu dvēseles prieks un pasaules dziļākas vajadzības sastopas. Pirmkārt, darbs kādu Dievs mūs aicina darīt, kad aicina mūs: “Seko man!” ir patiešām tāds, kuŗu mēs vēlamies darīt. Otrkārt, tas ir darbs kuŗš pasaulei nes svētību. Tas ir tāds darbs, kas nes svētību cilvēcei. Abām lietām jābūt patiesībai, ja mūsu darbs ir tāds kuŗu mums būs darīt, kuŗu Dievs aicina, lai mēs darām. Ja mums patīk mūsu darbs, bet tas ir rakstīt reklāmas cigaretēm - tas nav darbs uz kuŗu Dievs tevi aicinājis. Ja esmu ārsts, bet man ir gŗūti katru dienu doties uz darbu, darām to saīguši un neapmierināti, arī tas nav darbs kuru Dievs mums ir uzticējis, lai gan pats darbs ir ļoti uzteicams. Mēs ar savu negatīvo nostāju nevienam nenesīsim svētību.

Kad Kristus aicina: “Seko man!” Viņš aicina darbā kurā mēs varam priecāties, kurā jūtamies labi un kurā varam svētīt līdzcilvēku dzīves. Dievs ir mums devis mūsu talantus, dotības – gara dāvanas, lai mēs ar to nestu Viņam godu. Mums būs lietot savas Gara dāvanas tā Kunga valstības celšanai. Tu esi dzirdējis Kristus aicinājumu: “Seko man!” Es to zinu, jo tu lasi šo rakstu: “*Kristīgā Balsī*” Tu esi Viņa māceklis un sekotājs. Pravietis Jesaja, atrodoties templī redzēja Dieva godību un dzirdēja tā Kunga balsi: ***Ko lai es sūtu un kas mums ies***? Pravietis atsaucās: ***Še es esmu sūti mani!”*** (Jesajas gr. 6:8) Tāpat darīsim arī mēs!

****

AMERIKAS LATVIEŠU BAPTISTU KORU APVIENĪBAS

DZIESMU DIENA

Svētdien, 2023.g. 30. aprīlī, 3-os pēcpusdienā Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes dievnamā, 1142 Apple Rd., Quakertown, Pa.

Koncertā piedalās koris, solisti, instrumentālisti Programmā F.Schubert “Vācu mese”, latviešu komponistu V.Baštika, J.Ezeriņa, H.Pavasara, un A.Purva dziesmas; darbi no internacionālā garīgo dziesmu repertuāra

Pēc koncerta vakariņas pret $15. Tuvāka informācija: Gatis Ķeris – gatkeri@aol.com, 215 536 3977

Visi laipni ielūgti!

2019. g. Dziesmu dienas koris.

ATVADU VĀRDI DIRIĢENTAM ARVĪDAM PURVAM

1926. 22. III.—2023. 5. I.✞

Gunta Plostniece, Amerikas latviešu baptisu koņu apvienības priekšniece

---

Dievs aicinājis mājās latviešu baptistu mūziķi Arvīdu Purvu, 2023.g.5.janvarī , Vaughn, Kanādā.

Arvīds dzimis Menģelē, Latvijā, 1926.gadā. Jau no agras bērnības iesaistījies baptistu draudžu mūzikas dzīvē būdams 15 g. vecumā Golgātas baptistu draudzes orķestra diriģents. Vijoli bija mācījies no astoņu gadu vecuma un spēlējis to vairākos latviešu orķestros trimdas gados Vācijā un Anglijā.

Instrumentālā mūzika tomēr neieņēma galveno vietu jaunā mūziķa dzīvē bet gan vokālā un diriģēšanas māksla. Kā bērns dziedājis Latvijas Sarkanā Krusta bērnu korī un 1944.g. sāk pats organizēt un vadīt vokālus ansambļus un koņus – kā pirmo kaņavīru kvartetu Polijā.

Šie jaunības gadu piedzīvojumi un prakse strauji izaudzina Arvīdu kā vērā ņemamu koņa diriģentu. Pēckaņa ceļi ved uz Vāciju, Angliju un 1956.g. uz Kanādu, kur arī risinās viņa dzīves raženākie, Dieva svētītie, gadi.

Komponists Tālivaldis Ķeniņš, ievērodams jauno talantīgo mūziķi, 1958. gadā nodod viņam Toronto Sv.Andreja ev. lut. draudzes kora vadību. Toronto baptistu draudzes kora diriģenta pienākumus jau bija uzņēmies divus gadus agrāk. Bijis ilggadīgs diriģents šajos abos koņos un ar tiem piedalījies draudžu dzīvē, svētku koncertos un Latviešu dziesmu svētku Garīgos koncertos. Arvīds bija iniciators šiem svētku Garīgiem koncertiem, kuri ir bijuši spoža un nozīmīga sastāvdaļa Amerikas un Kanādas Latviešu dziesmu svētku programmās. Pateicoties šiem garīgiem koncertiem, mūsu garīgo dziesmu repertuārs ir bagātināts ar nozīmīgiem koņa lielās formas darbiem.

Arvīda plašā darbība ir sazarojusies dažādos mūzikas ceļos – diriģents, komponists, mūzikas pasākumu organizētājs, publicists, mūzikas rakstnieks. Par viņa devumu un sasniegumiem viņš ir apbalvots ar Latvijas Triju zvaigžņu ordeņa sudraba goda zīmi.

Mūsu Amerikas latviešu baptistu mūzikas dzīvē Arvīda darbība ir bijusi iespaidīga. Pirmo reizi viņš stājās priekšā mūsu Dziesmu dienas korim 1957. gadā Čikāgā. Nākošos gados reta bija tā Dziesmu diena, kurā mēs nedziedājām Arvīda izcilā vadībā. Viņa dziesmas ir skanējušas mūsu Dziesmu dienās atkal un atkal. Ievērojami ir viņa lielās formas darbi – "Psalmu kantāte" un "Laiks,"kuŗi ir atkārtoti greznojuši mūsu Dziesmu dienas koncertus. Esam šos darbus dziedājuši ar īpašu prieku un sajūsmu. Mazās *a capella* dziesmas ar savu savdabīgo, dziļi garīgo raksturu ir ieņēmušas vietu mūsu sirdīs.

Kad gadu slogs vairs neatļāva Arvīdam ceļot un piedalīties kā diriģentam mūsu Dziesmu dienās, tomēr viņš vienmēr domāja par mūsu baptistu koru darbu un to svētīja. Kad 2013. gadā atskaņojām viņa "Laiks", saņēmu no Arvīda šo vēstulīti:

" Sirsnīgi sveicu visus dziedātājus, diriģentus un mūziķus Dziesmu dienā, lielajā dziesmu silā!!! Paldies par mana 'Laiks' atskaņošanu. Lai skan jo koši, jauki! Pie visiem jums piedomādams."

Trešos latviešu baptistu dziesmu svētkos Talsos, Latvijā
Diriģenti Viktors Baštiks, Gunta Plostniece, Arvīds Purvs

Es pirmo reizi iepazinos ar Arvīdu 1959.gadā. Amerikas latviešu baptistu koru apvienība bija uzlūgusi viņu diriģēt mūsu gadskārtējā Dziesmu dienas koncertā. Vel tad biju jauna vidusskolniece bet gatavojos sākt mūzikas studijas Filadelfijā. Mans tēvs Ernests Ķeris, ilggadīgs draudžu koru diriģents, man stāstīja, ka atbraucis jauns talantīgs diriģents, kurš arī komponē. Ar nepacietību gaidīju redzēt Arvīdu diriģējam un arī klausīties viņa darbus korim. Nebiju vīlusies ne vienā, ne otrā. Arvīda Dieva dotais, bagātīgais talants izpaudās gan viņa diriģēšanas mākslā, gan viņa harmoniski un ritmiski dzirkstošos darbos jauktam korim.

Gadiem ejot, pievienojos Arvīdam pie diriģenta pults, un kā soliste un koncertmeistare, viņa lielās formas darbos. Brīnišķa bija šī sadarbība visādos veidos. Viens brīdis kas spilgtāk paliks atmiņā, no daudziem, bija kad Arvīda vadībā atskaņojām "Psalmu kantāti" pirmo reizi ar orķestri Trešajos baptistu dziesmu svētkos Talsos, Latvijā. Man bija tas gods būt solistei šinī muzikāli krāšņajā darbā.

Viena no manām mīļākām Arvīda kora dziesmām, kuru viņš uzrakstīja 27 gadu vecumā, ir "Reiz ausīs rīts" ar Augusta Mētera dzeju:

"Reiz ausīs brīnišķīgs rīts, un gaiši stari pāri pār zemi tad līs.
Dievs visas asaras no acīm žāvēs, un vētrām būs klusēt lemts, un nebūs šķiršanas vairs.
Reiz ausīs brīnišķīgs rīts, tad skatīšu, ko ticībā iespēj jaust prāts.
Viņš pretī nāks, un mūs sagaidīs katru, Viņš valdnieks pār visu būs, reiz ausīs brīnišķīgs rīts."

Paldies, Arvīd, par tavu darbu, par tavu mūziku, par tavu uzticību Dieva darba laukā.
Uz redzēšanos gaišā rītā.....

Gunta Plostniece
Amerikas latviešu baptistu koru apvienības priekšniece

Fotografijas: Ārija Purva

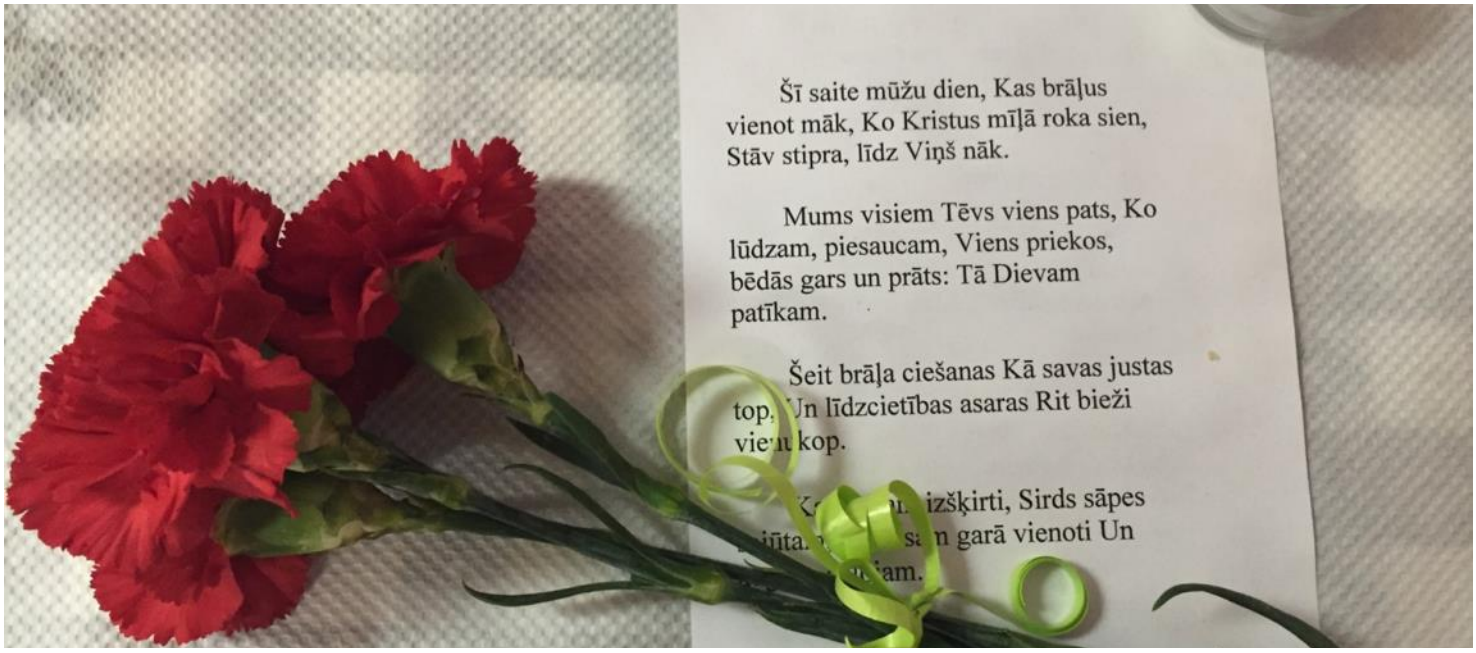

Foto: P. Aļļe

KRISTĪGĀ BALSS PIRMS 70 GADIEM

Raksts no 1953. g. februāŗa numura

Ieskats Bukskauntijas draudzes vēsturē

Rakstu sagādājis Gatis Ķeris

Bukskauntijas draudze savā pilnsapulcē šī gada 25.janvarī noklausījās pārskatus un ziņojumus un ievēlēja amatpersonas šī gada darbībai. Sakarā ar dievnama piebūves darbu izvešanu, draudzes kopējie izdevumi sasniedz 11,000 dolāru.

Draudzes padome 1953. gadā ievēlēja šādā sastāvā: par draudzes kopējiem - Rūdolfu Ormani, Vili Gulbi, Rūdolfu Ukstiņu un Jāzepu Jaunzemi, par kasieri Ernestu Ķeri; par sekretāru Teodoru Bērziņu; draudzes saimniecības pārzini-Voldemāru Riekstu; svētdienas skolas vadītāju mac. J.Dubelzaru, par padomes locekļiem

- Augustu Mēteri, Jāni Sauleskalnu, Teodoru Jaunzemi, Mariju Ormani un Lidiju Celmiņu. Padomē vēl ieiet jaunatnes pulciņa priekšnieks Linards Jaunzemis un māsu biedrības priekšniece Sofija Klaupiks.

Jaunatnes pulciņš draudzē ir bijis īsti darbīgs. Notikušas 43 regulāras sanāksmes, 4 evaņģelizācijas sapulces kopēji ar draudzi, viens darba vakars un 2 priekšnesumu vakari. Jūlijā rīkotas jaunatnes dienas. Sūtīts arī pabalsts slimiem un trūkumcietējiem uz Vāciju. Četri pulciņa biedri kalpo ASV armijā. Pulciņam sava latviešu bibliotēka.

Par pulciņa priekšnieku 1953. gadā ievēlēja Linardu Jaunzemi, par priekšnieka palīgu Ausmu Jaunzemi, kasiere Rīta Zeltiņa, biedrzine Valija Jaunzeme un Astrīda Ribeniece. Bibliotēkāre Tabita Jaunzeme.

Draudzes koris savā darīšanu sapulcē arī dzirdēja pārskatu par pagājušā gada darbību un par savu diriģentu turpmākai darbībai apstiprināja Ernestu Ķeri, par palīgu Fanniju Stūrmani, par kora vecāko Hermani Bori, kasieri Linardu Jaunzemi, sekretāri Rozīti Ukstiņu un tās palīgu Jāni Ukstiņu.

AMERIKAS LATVIEŠU BAPTISTU APVIENĪBAS

2023. gada Kongresa dienas

18.- 20. augustam - Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes dievnamā

Kongresa dievkalpojums: Svētdien 20. augustā, plkst. 11:00 no rīta

VIRSTĒMATS: Redzi ar Dieva acīm!

Mīlestība uz Dievu un visiem Viņa bērniem

"Tev būs Dievu savu Kungu mīlēt no visas sirds un visas savas dvēseles un no visa sava prāta,.. tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu!" Mateja ev. 22:37, 39

Priecājamies ka atkal varam šogad noturēt mūsu ALBA Kongresa dienas klātienē, kā to darījām pagājušā gadā. Sīkāka informācijā par šīm Kongresa dienām būs nākošos mēnešos ALBA tīmekļa lapā un nākošā ***Kristīgās Balss*** numurā.